

Sygn. akt IV U 1028/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 marca 2017r. w S.

odwołania J. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 14 listopada 2016 r. Nr (...)

w sprawie J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że wysokość emerytury J. K., po uwzględnieniu rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach, wynosi na dzień 14 listopada 2016r. 3343,84 (trzy tysiące trzysta czterdzieści trzy 84/100) zł, a po dodaniu zwiększenia z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników wynosi 3459,28 (trzy tysiące czterysta pięćdziesiąt dziewięć 28/100) zł miesięcznie;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz J. K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 1028/16

UZASADNIENIE

Decyzją z 14 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.24 ust.1b ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016r. poz. 887) przyznał J. K. prawo do emerytury od dnia 14 listopada 2016r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Organ rentowy ustalił, iż łączna kwota emerytury ubezpieczonego wynosi 2598,35 zł miesięcznie, a po zwiększeniu z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników - 2713,79 zł brutto miesięcznie.

Odwołanie od w/w decyzji złożył ubezpieczony J. K. wnosząc o jej zmianę i uwzględnienie przy ustalaniu wysokości należnej emerytury rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Ubezpieczony zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 21, 22 i 23 w zw. z art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.

U. z 2015r. poz. 965 ze zm.) w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) oraz wykazu A, działu XIV poz. 25 załącznika do tego rozporządzenia. W ocenie ubezpieczonego, organ rentowy błędnie ustalił, iż ubezpieczony w okresie od 13 lutego 1975r. do 31 grudnia 1992r. nie świadczył pracy w warunkach szczególnych. W tym czasie bowiem ubezpieczony pracował w Odlewni (...) w S. i zajmował się bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. (odwołanie wraz z załącznikiem k.1-3 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na okoliczność, iż ubezpieczony nie przedstawił stosownego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W konsekwencji, ubezpieczony nie wykazał, by legitymował się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.4-5 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 października 2010r. ubezpieczony J. K., ur. (...), wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. o przyznanie prawa do emerytury (wniosek k. 1-3 akt emerytalnych za wnioskiem z dnia 14 października 2010r.). Do tego wniosku ubezpieczony załączył prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 10 września 2003r. wydany w sprawie IV P 448/03 przeciwko syndykowi Odlewni (...) w S., w którym Sąd ten ustalił, że ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych w okresach od 13 lutego 1975r. do 23 czerwca 1985r., od 1 stycznia 1987r. do 31 sierpnia 1991r. i od 1 czerwca 1992r. do 7 września 1992r. (k. 9 akt emerytalnych za wnioskiem z dnia 14 października 2010r.). Decyzją z dnia 8 grudnia 2010r. organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury, gdyż przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 5 listopada 2003 r. nie spełnia wymogów formalnych dot. określenia charakteru pracy i zajmowanego stanowiska (decyzja z 8 grudnia 2010r. k.62 akt emerytalnych za wnioskiem z dnia 14 października 2010r.).

W dniu 29 grudnia 2010r. ubezpieczony ponownie wystąpił do organu rentowego o przyznanie prawa do emerytury w związku z pracą w warunkach szczególnych (k.66 w/w akt emerytalnych). Decyzją z dnia 24 stycznia 2011r. organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury w wieku obniżonym, gdyż przedstawione świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie spełnia wymogów formalnych, tj. nie przedstawia rodzaju pracy poprzez wskazanie wykazu, działu oraz pełnej treści pozycji określającej charakter pracy wg załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. wraz z powołaniem się na przepisy resortowe (decyzja z 24 stycznia 2011r. k.116 akt emerytalnych za wnioskiem z dnia 14 października 2010r.). Ubezpieczony wniósł odwołanie od tej decyzji, wobec czego sprawę rozstrzygał Sąd Okręgowy w Siedlcach pod sygnaturą akt IV U 143/11. Sąd ten w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu bhp celem ustalenia, czy ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Biegły, opierając się na zebranych w sprawie materiale dowodowym, w tym dokumentach znajdujących się w aktach organu rentowego, aktach osobowych oraz zeznaniach świadków i ubezpieczonego, stwierdził, że ubezpieczony wykonywał czynności związane z usuwaniem awarii, zajmował się konserwacją i przeglądem wszystkich maszyn, jednakże praca ta nie odpowiada wymienionej w wykazie A, dziale XIV poz. 25, gdyż nie można uznać, że była wykonywana w sposób stały przy bieżącej konserwacji agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (opinia k.48-69 akt sprawy IV U 143/11). W konsekwencji, wyrokiem z dnia 17 stycznia 2012r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił odwołanie ubezpieczonego (wyrok z 17 stycznia 2012r. k.79 akt sprawy IV U 143/11). Orzeczenie to stało się prawomocne z dniem 9 lutego 2012r. (k.79v akt sprawy IV U 143/11).

W dniu 24 października 2016r. ubezpieczony wniósł o przyznanie prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym wraz z rekompensatą z tytułu pracy w szczególnych warunkach (k.1-3 akt emerytalnych za wnioskiem z dnia 24 października 2016r.). Zaskarżoną decyzją z dnia 14 listopada 2016r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 14 listopada 2016r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego i ustalił, iż łączna kwota brutto emerytury wynosi 2598,35 zł miesięcznie, a po zwiększeniu z tytułu opłacania składek na ubezpieczenie

społeczne rolników- 2713,79 zł brutto miesięcznie. Nadto organ rentowy wskazał, że przy ustaleniu wysokości emerytury nie uwzględniono rekompensaty, gdyż ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (decyzja z dnia 14 listopada 2016r. k.14 akt emerytalnych za wnioskiem z dnia 24 października 2016r.).

W dniu 12 lutego 1975r. ubezpieczony zawarł z Zarządem Inwestycji Odlewni (...) w S. umowę o pracę, na podstawie której został od dnia 13 lutego 1975r. zatrudniony na stanowisku elektromontera (umowa o pracę z 12 lutego 1975r. k.10-11 akt osobowych). Jednocześnie, z dniem 13 lutego 1975r. ubezpieczony został skierowany do pracy w Zakładzie (...) w Ś. do dnia 31 marca 1975r. W zakładzie tym znajdowała się odlewnia staliwa. W okresie od 7 kwietnia 1975r. do 30 czerwca 1975r. ubezpieczony został oddelegowany do pracy w H. O., gdzie również znajdowała się odlewnia staliwa (skierowanie do pracy w Zakładzie w O. z dnia 3 kwietnia 1975r. k. 16 akt osobowych). W obydwu przywołanych zakładach, ubezpieczony pracował w pełnym wymiarze jako elektryk przy naprawie urządzeń bezpośrednio na hali produkcyjnej.

Od 1 lipca 1975r. ubezpieczony rozpoczął pracę w macierzystym zakładzie pracy, tj. Odlewni (...) w S.. W zakładzie tym zajmowano się formowaniem odlewów, zalewaniem odlewów, wytopem stali oraz wybijaniem odlewów z form i ich oczyszczaniem. Produkcja odbywała się w ruchu ciągłym, nawet w soboty i w niedziele, w systemie trzyzmianowym. W początkowym okresie, tj. przez około 2 lata, ubezpieczony pracował w rozdzielni oraz w stacjach oddziałowych rozdzielni usytuowanych na hali produkcyjnej, gdzie znajdowały się włączniki i rozłączniki wysokiej mocy oraz usytuowane było całe zasilenie zakładu pracy w energię elektryczną. Następnie, ubezpieczony został elektrykiem w dziale utrzymania urządzeń grzewczo-wentylacyjnych w obrębie hali produkcyjnej. Od 14 stycznia 1977r. ubezpieczony uzyskał uprawnienia w zawodzie elektryka utrzymania ruchu urządzeń grzewczo-wentylacyjnych. Pod tym pojęciem rozumiano silniki wyciągowe usytuowane na górze hali produkcyjnej oraz wyciągarki znajdujące się na dole hali produkcyjnej.

Od dnia 1 marca 1980r. ubezpieczony pracował na stanowisku elektromontera utrzymania ruchu w odlewni. Praca ubezpieczonego na stanowisku elektromontera w dziale utrzymania ruchu polegała na usuwaniu awarii maszyn m.in. oczyszczarek, formierek, zasypywarek, tokarek, suwnic czy frezarek. Urządzenia te znajdowały się na hali produkcyjnej, m.in. na wydziałach formiarni, oczyszczalni, pieców hartowniczych. Usuwanie usterek odbywało się w miejscu położenia tych urządzeń, w toku produkcji. Z uwagi na warunki pracy, urządzenia te często się psuły. Z dniem 1 grudnia 1983r. ubezpieczonemu zostały powierzone obowiązki brygadzysty w brygadzie remontów elektrycznych składającej się z około 5 pracowników, przy czym ubezpieczony był tzw. „brygadzystą pracującym”, tj. obok pełnienia funkcji brygadzysty nadal pracował jako elektromonter utrzymania ruchu. Od 1 stycznia 1984r. ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku elektromontera zakładowego, przy czym rodzaj pracy ubezpieczonego nie uległ zmianie. Od 2 stycznia 1987r. pracodawca powierzył ubezpieczonemu obowiązki brygadzysty remontów elektrycznych, przy czym ubezpieczony był brygadzystą pracującym. Do jego zadań należało przeprowadzanie planowanych remontów i przeglądów maszyn i urządzeń na hali produkcyjnej.

W okresie zatrudnienia w Odlewni (...) w S. ubezpieczony trzykrotnie przebywał na urlopie bezpłatnym. Było to w okresach: od 24 czerwca 1985r. do 1 stycznia 1987r., od 1 września 1991r. do 31 maja 1992r. oraz od 8 września 1992r. do 31 grudnia 1992r. Z tym ostatnim dniem na mocy porozumienia stron, uległ rozwiązaniu stosunek pracy łączący ubezpieczonego z Odlewnią (...) w S.. Opisane wyżej prace ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania świadków R. W. i M. G. k.32v-33 akt sprawy, zeznania ubezpieczonego k.31v-32 i 33v-34 akt sprawy, dokumenty zgromadzone w aktach osobowych, w tym m.in.: angaże płacowe, protokół Komisji Kwalifikacyjnej z 27 września 1975r. k.21 oraz z dnia 14 stycznia 1977r. k.23, angaż płacowy z 8 kwietnia 1980r. k.29, dokument o powierzeniu funkcji brygadzysty od 1 grudnia 1983r. k.40, karta brygadzysty k.41-42, decyzja dyrektora k.44, informacja o udzieleniu urlopu bezpłatnego k.52 i k.54, k.64, dokument o powierzeniu funkcji brygadzysty od 2 stycznia 1987r. k.65, informacja o udzieleniu urlopu bezpłatnego k.87 i k.89, dokument potwierdzający powrót do pracy z dniem 1 czerwca 1992r., k. 92, informacja o udzieleniu urlopu bezpłatnego k.97, rozwiązanie umowy o pracę k.100, świadectwo pracy k.102).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie J. K. okazało się uzasadnione.

Stosownie do treści art.2 ust. 5 ustawy z 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2015r., poz.965 ze zm.), pod pojęciem rekompensaty należy rozumieć odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Zgodnie z art.21 ust.1 i 2 oraz art.23 ust.1 i 2 tej samej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art.173 i art.174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Artykuł 22 ust.1-3 ustawy o emeryturach pomostowych zawiera normy regulujące wyliczenie rekompensaty.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy ,tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art.32 ust. 1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Przedmiotem sporu zaistniałego na gruncie niniejszego postępowania było to, czy ubezpieczony jest uprawniony do rekompensaty uregulowanej w ustawie o emeryturach pomostowych, która ma wpływ na wysokość emerytury. A zatem, zbadania wymagało, czy ubezpieczony posiada na dzień 1 stycznia 1999r. 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych. Podkreślić przy tym należy, że w sprawie nie zachodziły negatywne przesłanki przyznania rekompensaty, gdyż ubezpieczony - choć wnioskował o prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym w związku z pracą w warunkach szczególnych - prawa tego nie nabył (vide: ustalenia faktyczne). Poza sporem jest również to, że ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury pomostowej.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe dało podstawy do ustalenia, że podczas zatrudnienia w Odlewni (...) w S. (po wyłączeniu w/w okresów urlopu bezpłatnego) - wliczając w to również pierwsze miesiące pracy w Odlewni (...) w Ś., a następnie w Odlewni (...) w O., gdzie ubezpieczony, na czas rozruchu macierzystego zakładu pracy, został skierowany w celu szkolenia zawodowego - co łącznie stanowi ponad 15 lat, ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w warunkach szczególnych na stanowiskach określanych jako elektryk, elektryk rozdzielni, elektryk w dziale utrzymania urządzeń grzewczo-wentylacyjnych, a następnie jako elektromonter zakładowy. Pracę ubezpieczonego na stanowisku elektryka rozdzielni zakwalifikować należy do pracy wymienionej w wykazie A dziale II załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. tj. prace przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii

elektrycznej i ciepłej oraz przy montażu, remoncie i eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych i ciepłych. W tym czasie bowiem ubezpieczony zajmował się usuwaniem awarii i konserwacją urządzeń elektroenergetycznych, które zasilają w energię elektryczną cały duży zakład pracy zajmujący się odlewaniem staliwa. Wskazany dział załącznika dotyczy wprawdzie gałęzi przemysłu określonej jako (...), a ubezpieczony pracował w odlewni staliwa zaliczanej do przemysłu hutniczego i metalowego. Niemniej w ocenie Sądu istotny jest rodzaj wykonywanej pracy, a nie to, czy przedsiębiorstwo należało stricte do gałęzi przemysłu energetycznego. Skoro bowiem odlewnia staliwa posiadała w tym zakresie własną służbę energetyczną, to sam fakt wykonywania pracy w innej gałęzi przemysłu nie podważa ustaleń co do rodzaju wykonywanej pracy.

Z kolei do obowiązków ubezpieczonego jako elektromontera w Odlewni (...) w S. oraz jako elektryka w odlewniach staliwa w Ś. oraz w O. należało przeprowadzanie remontów i usuwanie awarii urządzeń wykorzystywanych w procesie odlewania staliwa. Prace tego rodzaju zaliczone są do pracy w warunkach szczególnych o czym stanowi wykaz A dział XIV poz.25 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Opisaną wyżej pracę należy zakwalifikować jako bieżącą konserwację agregatów i urządzeń na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, natomiast przeprowadzanie planowych remontów wpisuje się w pojęcie prac budowlano-remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Nie ulega wątpliwości, że praca ubezpieczonego wykonywana była na oddziałach będących w ruchu, gdyż ubezpieczony przez cały okres zatrudnienia świadczył pracę na hali produkcyjnej, na której m.in. znajdowała się stalownia, na której odlewane było staliwo oraz formiernia. Prace przy odlewaniu staliwa jak i wykańczaniu tych odlewów mieszczą się bez wątpienia w katalogu prac wykonywanych w szczególnych warunkach (vide: wykaz A załącznika do w/w rozporządzenia - prace wymienione w dziale III poz. 10, 21, 23, 67). O tym, że ubezpieczony wykonywał opisane prace świadczą nie tylko dowody z dokumentów zawartych w aktach osobowych ubezpieczonego, ale również, korespondujące z treścią tych dokumentów, logiczne i spójne zeznania świadków - współpracowników ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w Odlewni (...) w S., tj. R. W. i M. G. oraz zeznania samego ubezpieczonego. Odnośnie charakteru zatrudnienia ubezpieczonego po dniu 1 grudnia 1983r., kiedy to ubezpieczonemu powierzono funkcję brygadzysty Sąd stwierdził, iż praca ta odpowiada wyżej wymienionej pracy określonej w wykazie A dział XIV poz.25 załącznika do w/w rozporządzenia. Przywołani wyżej świadkowie oraz ubezpieczony zgodnie zeznali, że podczas pracy na tym stanowisku ubezpieczony był tzw. „brygadzystą pracującym”, tj. obok pełnienia funkcji brygadzysty nadal w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako elektromonter utrzymania ruchu, przy usuwaniu awarii oraz bieżących przeglądach maszyn.

Na marginesie zaznaczyć należy, iż Sąd nie był związany treścią prawomocnego wyroku zapadłego w postępowaniu IV U 143/11 toczącym się przed Sądem Okręgowym w Siedlcach. Co prawda, w tamtym postępowaniu, podobnie jak w przypadku niniejszego procesu, ustalana była okoliczność świadczenia przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych. Jednakże, przedmiot obydwu postępowań wyznaczała treść zaskarżonych decyzji. We wskazanym postępowaniu Sąd rozstrzygał spór o prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym związku z pracą w szczególnych warunkach. Niniejsze postępowanie dotyczy natomiast wysokości emerytury. Przedmiot obu postępowań nie jest zatem tożsamy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i ustalenia oraz opierając się na wyliczeniach organu rentowego co do wysokości emerytury przy uwzględnieniu rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach (na k.19 akt sprawy), na podstawie art.477¹⁴§2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art.98§1 i 3 kpc w zw. z art.99 kpc oraz w zw. z §9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.) Sąd orzekł jak w pkt II wyroku.